

Ja n'hi ha prou

«Crec en un futur més just i igualitari en el qual els Josep Lluïsos es quedin a casa cuinant i rentant»

Aquesta setmana l'activista, actriu i doula Andrea Ros publicava un missatge a les seves xarxes generant milers de m'agrada en poques hores. "Maternar no és ocupar-se de la llar", deia. I posava l'exemple que les dones que són a la llar i cuiden i crien estan cuidant i criant i no rentant els calçotets del Josep Lluís.

Tot i que crec en un futur més just i igualitari en el qual els Josep Lluïsos també es quedin a casa cuinant i rentant (perquè cuinar i rentar són habilitats que s'han d'aprendre per la vida d'una persona adulta funcional), està clar que la diada mare bebè s'ha de respectar i que amb 16 setmanes no n'hi ha prou.

Les mares cuidem en precari i en detriment de la nostra salut mental. Les mares som la base de la societat. Una mare malalta sense cap mena de suport ni ajuda no podrà criar criatures sanes i competents, també perquè el dia de demà se sàpiguen rentar els calçotets. Una mare estressada difícilment li podrà traslladar al seu fill valors fonamentals com l'autocura i el respecte a la seva salut mental. Però és que un pare, o una altra mare tampoc. I amb això què vull dir?

Que les reunions a partir de les 4 de la tarda haurien d'estar prohibides, que hauríem de poder flexibilitzar la jornada o reduir-la sense que això suposés fer la mateixa feina en menys temps i perdre el nostre poder adquisitiu. Que s'hauria de tenir present les condicions de cadascú a l'hora d'acceptar una feina i que la conciliació (i quan dic conciliació no és sinònim de pagar una cangur) hauria de ser real tant per homes com per dones.

Que s'haurien de prendre decisions justes per la unitat familiar i que no passin sempre per haver de precaritzar encara més a la persona amb menys sou, que segurament serà la mare. Que les tasques de cura haurien de comptar com a tasques remunerades també a dintre la unitat familiar. Tu guanyes més? Ok, doncs tu em pagues el temps de cures. Per què no?

Perquè si el dia de demà Josep Lluís decideix que ja en té prou, qui s'haurà quedat sense feina, sense cap mena de remuneració i haurà *currat* com una burra amb feines totalment invisibles no serà en Josep Lluís. I són feines que cal fer-les. Que cal que la unitat familiar decideixi qui les fa i com les vol fer i amb quines condicions.

El temps passa i les criatures creixen. I la vida de les persones segueix sense estar al centre d'aquest sistema que mesura les hores que et passes escalfant una cadira. Seguim sense motivar les persones a fer allò que els agrada, allò que volen fer dins d'una feina i també fora d'aquesta.

I mentre seguim criant soles i sense fer pinya la nostra veu seguirà sent invisibilitzada. I mentre hi hagi homes que segueixin deixant segell als calçotets i tu no et plantis i els hi rentis mentre t'ocupes de 30.000 coses més de les criatures i de la llar, si li continues eixugant la gota de pipí que deixa al WC cada cop que pixa dret, si li reculls la roba bruta del bany, seguirem perpetuant que la feina de la llar i les cures (que són coses separades i que ja ha quedat clar que una no té a veure amb l'altra), siguin feines invisibles i exclusives de dones.